

Istoria Ascunsă a Versetului Patruzeci — Numărul Douăzeci și Șase

Ezechiel Numărul Șapte

Jeff Pippenger

2026-08-12

Linia profetică pe care o identific drept „roata lui Iosia” începe cu răzvrătirea Israelului antic, când L-au respins pe Dumnezeu ca Împărat al lor, în 1097 î.Hr. Primii trei împărați (Saul, David și Solomon) sunt identificați ca domnind timp de patruzeci de ani, din 1097 î.Hr. până în 977 î.Hr. La moartea lui Solomon, răzvrătirea lui Ieroboam și a celor zece seminții din nord încheie linia primilor trei împărați și începe o linie de împărați atât în împărăția de nord, cât și în cea de sud.

Primii trei împărați sunt un simbol al multor adevăruri, însă una dintre roțile adevărului cu care sunt ei conectați este cea a ultimilor trei împărați ai lui Iuda—Ioiachim, Ioiachin și Zedechia—care, la rândul lor, îi reprezintă pe Cyrus, Darius și Artaxerxe. Cyrus, Darius și Artaxerxe, la rândul lor, reprezintă cele trei decrete ale lor, care se întind din 516 î.Hr. până în 457 î.Hr.; care, la rândul lor, reprezintă cei trei îngeri din Apocalipsa paisprezece, care sosesc în 1798, 19 aprilie 1844 și 22 octombrie 1844, respectiv. Istoria sosirii celor trei îngeri din Apocalipsa paisprezece se repetă până la cea mai mică literă în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, identificând astfel că linia profetică ce începe cu ungerea lui Saul ca împărat ajunge la încheierea ei atunci când biserica triumfătoare este unsă la legea duminicală care urmează în curând. Linia include roata împăratului Iosia, care se întinde înapoi până la răzvrătirea lui Ieroboam de la Betel și Dan în 977 î.Hr.

Douăzeci și doi

Ieroboam poartă simbolismul numărului douăzeci și doi, căci a domnit timp de douăzeci și doi de ani, legându-și astfel mărturia de istoria reprezentată prin douăzeci și doi, care este un simbol al unirii Divinității cu omenirea, așa cum este ilustrat de vedenia marah a lui Daniel în a douăzeci și doua zi și de numărul două sute douăzeci, din care numărul douăzeci și doi este o zecime.

Și zilele cât a domnit Ieroboam au fost de douăzeci și doi de ani; și a adormit cu părinții săi, iar Nadab, fiul său, a domnit în locul lui. 1 Împărați 14:20.

„Ispășirea”, reprezentând unirea dintre Divinitate și omenire, este lucrarea lui Hristos care a început la 22 octombrie, sau în luna a zecea (gregoriană); zece ori douăzeci și doi fac două sute douăzeci. Ieroboam a ridicat altare contrafăcute atât la Betel, cât și la Dan și este, prin urmare, un simbol al închinării contrafăcute de duminică în legătură cu unirea dintre biserică (Betel: însemnând biserică) și stat (Dan: însemnând judecată).

Atunci Ieroboam a zidit Sihemul în muntele lui Efraim și a locuit acolo; apoi a ieșit de acolo și a zidit Penuelul. Și Ieroboam a zis în inima sa: Acum împărăția se va întoarce la casa lui David. Dacă poporul acesta se va sui să aducă jertfe în Casa Domnului la Ierusalim, atunci

inima poporului acestuia se va întoarce iarăși la domnul lor, la Roboam, împăratul lui Iuda, și mă vor ucide și se vor întoarce iarăși la Roboam, împăratul lui Iuda. Pentru aceasta, împăratul s-a sfătuit și a făcut doi viței de aur și le-a zis: Este prea mult pentru voi să vă suiți la Ierusalim; iată dumnezeii tăi, Israele, care te-au scos din țara Egiptului. Și a pus unul în Betel, iar pe celălalt l-a pus în Dan. Și lucrul acesta a ajuns un păcat; căci poporul mergea să se închine înaintea unuia dintre ei, până la Dan. Și a făcut o casă a înălțimilor și a făcut preoți dintre oamenii de rând ai poporului, care nu erau dintre fiii lui Levi. Și Ieroboam a rânduit o sărbătoare în luna a opta, în ziua a cincisprezecea a lunii, asemenea sărbătorii care era în Iuda, și a adus jertfe pe altar. Tot așa a făcut la Betel, jertfind vițelor pe care îi făcuse; și a așezat în Betel preoții înălțimilor pe care le făcuse. Astfel, în ziua a cincisprezecea a lunii a opta, adică în luna pe care o născocise în inima sa, a adus jertfe pe altarul pe care-l făcuse la Betel; și a rânduit o sărbătoare pentru copiii lui Israel; și a adus jertfe pe altar și a ars tămâie. 1 Împărați 12:25–33.

În istoria de temelie a celor zece seminții de nord, a existat o răzvrătire care fusese prefigurată de respingerea lui Dumnezeu de către Israel ca Împărat și, de asemenea, de răzvrătirea lui Aaron și de vițelul de aur. Răzvrătirea lui Aaron s-a aflat în istoria de temelie a Israelului antic, iar cea a lui Ieroboam în istoria de temelie a celor zece seminții de nord. „Linie peste linie”, Aaron, ca mare-preot, reprezintă biserica, iar Ieroboam, ca împărat, reprezintă statul. Aceste două răzvrătiri de temelie constituie o linie care include răzvrătirea de temelie a poporului lui Israel în dorința lui de a avea un împărat omenesc.

490

Există trei perioade de patru sute nouăzeci de ani în istoria sacră reprezentată în cartea lui Ezechiel, iar una a fost asociată cu regii, cealaltă cu sanctuarul și cealaltă cu oștirea. Aceste trei perioade se aliniază cu răzvrătirea lui Aaron (sanctuarul), a lui Saul (oștirea) și a lui Ieroboam (regele). Dintre cele trei simboluri ale profetului, preotului și regelui, regele Saul este cel identificat ca prorocind, iar Aaron era preotul, iar Ieroboam era regele.

Și s-a întâmplat că, atunci când toți cei care îl cunoșteau mai înainte au văzut că, iată, el proorocea printre proroci, poporul și-a zis unul altuia: „Ce este aceasta care a venit peste fiul lui Chis? Este și Saul printre proroci?” Și unul din același loc a răspuns și a zis: „Dar cine este tatăl lor?” De aceea a ajuns o zicală: „Este și Saul printre proroci?” 1 Samuel 10:11, 12.

Biserica triumfătoare este alcătuită dintr-un profet de treizeci de ani, un preot de treizeci de ani și un împărat de treizeci de ani, reprezentați prin Ezechiel, care a început în al treizecilea an, Iosif, care și-a început slujirea la vârsta de treizeci de ani, și împăratul David, care a început să domnească în al treizecilea an al său. Biserica triumfătoare este reprezentată în ultimele opt capitole ale cărții lui Ezechiel ca templul care umple pământul, iar biserica triumfătoare este Filadelfia, care este a opta biserică, dintre cele șapte.

Linia profetică a lui Iosia, care a început în anul 977 î.Hr., se încheie la legea duminicală care va veni în curând. Curățirea și sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii, care au început la 31 decembrie 2023, au început atunci când Mihail a coborât pentru a-i învia pe cei doi martori din

Apocalipsa unsprezece. Anul 2023 a venit la douăzeci și doi de ani după 11 septembrie 2001, după cum Legile privind Străinii și Răzvrătirea din 1798 vin la douăzeci și doi de ani după Declarația de Independență din 1776. Domnia de douăzeci și doi de ani a lui Ieroboam a început în anul 977 î.Hr., când profeția lui Iosia a fost vestită. În acel timp, profetul neascultător din 1 Împărați capitolul treisprezece a confruntat apostazia lui Ieroboam, așa cum Moise a confruntat apostazia lui Aaron, iar Samuel a confruntat adunarea care dorea un împărat. Aceste confruntări împotriva apostaziilor fundamentale, reprezentate prin solia profetului neascultător, a lui Moise și a lui Samuel, reprezintă marea strigare a celui de-al treilea înger la legea duminicală. Ea este solia de avertizare proclamată de steag, care este reprezentată în istoria lui Ieroboam ca prezicerea despre Iosia însoțită de un „semn”.

Și iată că un om al lui Dumnezeu a venit din Iuda la Betel, prin cuvântul Domnului; iar Ieroboam stătea lângă altar ca să ardă tămâie. Și el a strigat împotriva altarului, prin cuvântul Domnului, și a zis: „Altarule, altarule, așa zice Domnul: Iată, se va naște un fiu casei lui David, pe nume Iosia; și pe tine va jertfi pe preoții înălțimilor care ard tămâie pe tine, și oase de oameni vor fi arse pe tine.” Și în aceeași zi a dat un semn, zicând: „Acesta este semnul pe care l-a rostit Domnul: Iată, altarul se va despica și cenușa care este pe el se va vărsa.” Și s-a întâmplat că, atunci când împăratul Ieroboam a auzit cuvântul omului lui Dumnezeu, care strigase împotriva altarului din Betel, și-a întins mâna de la altar, zicând: „Prindeți-!” Dar mâna pe care o întinsese împotriva lui s-a uscat, așa încât nu și-a mai putut-o trage înapoi.

Altarul s-a despicat, de asemenea, și cenușa s-a vărsat de pe altar, după semnul pe care omul lui Dumnezeu îl dăduse prin cuvântul Domnului. Atunci împăratul a răspuns și i-a zis omului lui Dumnezeu: Roagă acum fața Domnului Dumnezeului tău și fă rugăciune pentru mine, ca să-mi fie mâna întoarsă iarăși. Și omul lui Dumnezeu a implorat pe Domnul, iar mâna împăratului i-a fost întoarsă iarăși și s-a făcut cum fusese mai înainte. Și împăratul i-a zis omului lui Dumnezeu: Vino acasă cu mine și înviorează-te, iar eu îți voi da o răsplată. Dar omul lui Dumnezeu a zis împăratului: Chiar dacă mi-ai da jumătate din casa ta, nu voi intra cu tine, nici nu voi mânca pâine, nici nu voi bea apă în locul acesta; căci astfel mi s-a poruncit prin cuvântul Domnului, zicând: Să nu mănânci pâine, să nu bei apă și să nu te întorci pe același drum pe care ai venit. Astfel, a plecat pe alt drum și nu s-a întors pe calea pe care venise la Betel. 1 Regi 13:1–10.

Refuzul profetului de a mânca împreună cu Ieroboam, în pofida ofertei de „jumătate din casa ta”, corespunde făgăduinței lui Irod către Salome de a-i da jumătate din împărăția sa.

Și când a venit o zi prielnică, în care Irod, cu prilejul zilei sale de naștere, a dat o masă mai-marilor săi, căpeteniilor oștirii și fruntașilor Galileii; și când a intrat fiica acelei Irodiade și a jucat, și a plăcut lui Irod și celor ce ședeau la masă împreună cu el, împăratul a zis fetei: Cere de la mine orice vei voi, și-ți voi da. Și i-a jurat: Orice-mi vei cere, îți voi da, până la jumătate din împărăția mea. Iar ea a ieșit și a zis mamei sale: Ce să cer? Și ea a zis: Capul lui Ioan Botezătorul. Marcu 6:21–24.

Jurământul lui Irod de a da jumătate din împărăția sa a avut loc cu prilejul zilei lui de naștere. Irod este un simbol al Romei, iar cei zece împărați din Apocalipsa șaptesprezece sunt prefigurați de

împărțirea înzecită a Romei din Daniel capitolul șapte și de cele zece degete de la picioare din capitolul doi. Ziua lui de naștere este marcată atunci când a șasea împărăție este înlocuită de a șaptea împărăție la legea duminicală și, în acest sens, ea este ziua de naștere a Națiunilor Unite ca a șaptea împărăție a profeției biblice. La legea duminicală care urmează să vină în curând, cei zece împărați, reprezentați de cele zece seminții de nord ale lui Ieroboam, sunt de acord să-și dea împărăția fiarei pentru un ceas în Apocalipsa „șaptesprezece”.

Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I împlinească voia, să se învoiască și să-și dea împărăția fiarei, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu. Apocalipsa 17:17.

Înainte de a aborda profeția lui Ezechiel din capitolul patru, vom identifica cele „treisprezece” dați în care Ezechiel indică în mod direct o dată. Aceste treisprezece repere se împart, în general, între lume și poporul lui Dumnezeu. Lumea, reprezentată de Egipt, este plasată de șase ori într-o dată directă, iar Tirul este menționat o dată, iar în celelalte șase dați Ierusalimul este subiectul. Cartea începe în 592 î.Hr., care este al treizecilea an al celui de-al șaptesprezecelea ciclu jubiliar, iar versetul unu din capitolul patruzeci al lui Ezechiel identifică 22 octombrie 573 î.Hr. ca sfârșitul ciclului. Ciclul jubiliar reprezintă timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii de la 9/11 până la legea duminicală care va veni în curând, care, la rândul ei, este reprezentată într-un fractal al aceleiași istorii, de la 31 decembrie 2023 până la legea duminicală care va veni în curând. Ambele perioade au fost prefigurate de intervalul de la 11 august 1840 până la 22 octombrie 1844.

La 11 august 1840, nu mai puțin decât Isus Hristos a coborât ca îngerul cel puternic din Apocalipsa zece, care a adus o cărtică pe care poporul lui Dumnezeu trebuia s-o ia și s-o mănânce. Același înger a coborât din nou la 9/11 pentru a marca începutul timpului sigilării. Același înger a coborât la 31 decembrie 2023 pentru a-i învia pe cei doi martori care fuseseră uciși pe ulița cetății celei mari, care se cheamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul. Acea coborâre a marcat perioada de încheiere a timpului sigilării. În cadrul perioadei fractale de la 31 decembrie 2023 până la legea duminicală, lui Ezechiel, preotul, i se dă o vedenie a templului din cer. În acel timp, el este făcut mut și vorbește numai atunci când Dumnezeu îi poruncește să facă aceasta. Starea lui durează până la legea duminicală care urmează în curând, reprezentată prin distrugerea Ierusalimului.

Asemenea lui Ioan, lui Ezechiel i se poruncește să ia cartea care se afla în mâna îngerului ce cobora, în Apocalipsa 10, și, de asemenea, i se spune să mănânce cartea de jale, bocet și vai.

Dar tu, fiul omului, ascultă ce-ți spun; nu fi răzvrătit ca acea casă răzvrătită: deschide-ți gura și mănâncă ceea ce-ți dau. Și când m-am uitat, iată că o mână era întinsă spre mine; și, iată, în ea era un sul de carte; și l-a desfășurat înaintea mea; și era scris pe dinăuntru și pe dinafară: și în el erau scrise tânguiri, jale și vaiete. Ezechiel 2:8–10.

Mesajul este reprezentat ca o întreită solie, prefigurând astfel solia celor trei îngeri din Apocalipsa paisprezece. Prin urmare, aceasta este solia de sigilare a celui de-al treilea înger, care îi sigilează pe cei dinăuntru Ierusalimului ce suspină și jelesc din pricina păcatului bisericii și al țării, așa cum este reprezentat în capitolul nouă din Ezechiel și în capitolul șapte din Apocalipsa.

Și slava Dumnezeului lui Israel s-a ridicat de deasupra heruvimului pe care era, spre pragul casei. Și a chemat pe omul îmbrăcat în în, care avea la brâu călimara scriitorului; și Domnul i-a zis: Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și pune un semn pe frunțile oamenilor care suspină și gem pentru toate urâciunile care se săvârșesc în mijlocul ei. Ezechiel 9:3, 4.

Cei care primesc sigiliul jelesc pentru păcatele bisericii și pentru păcatele țării, iar mărturia lui Ezechiel este țesută în istoria Ierusalimului și a Egiptului, simboluri ale bisericii și ale lumii.

„Aluatul evlaviei nu și-a pierdut cu totul puterea. În vremea când primejdia și descurajarea bisericii sunt cele mai mari, mica ceată care stă în lumină va suspina și va striga din pricina urâciunilor care se săvârșesc în țară. Dar, în mod deosebit, rugăciunile lor se vor înălța pentru biserică, deoarece membrii ei se poartă după felul lumii. ...”

„Porunca este: «Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și pune un semn pe frunțile oamenilor care suspină și care strigă din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc în mijlocul ei.» Acești oameni care suspinau și strigau vestiseră cuvintele vieții; muștraseră, sfătuiseră și stăruiseră cu rugăminți. Unii dintre cei care Îl dezonoraseră pe Dumnezeu s-au pocăit și și-au smerit inimile înaintea Lui. Dar slava Domnului se depărtase de Israel; deși mulți continuau încă formele religiei, puterea și prezența Sa lipseau.” Testimonies, volumul 5, 209, 210.

În contextul cărții Plângerile lui Ieremia, jalea și vaiul, care îi prefigurează pe cei trei îngeri din Apocalipsa paisprezece, plângerile și jalea sunt primul și al doilea înger, iar al treilea este mesajul de vai, un simbol al vântului de răsărit care este ținut în frâu de cei patru îngeri reținători din Apocalipsa șapte.

Egipt

În cartea lui Ezechiel, sunt menționate treisprezece date. Prima dintre datele referitoare la Egipt este Ezechiel 29:1 și corespundea anului 587 î.Hr.

În anul al zecelea, în luna a zecea, în ziua a douăsprezecea a lunii, cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: Fiul omului, întoarce-ți fața împotriva lui Faraon, împăratul Egiptului, și proorocește împotriva lui și împotriva întregului Egipt: Vorbește și spune: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, sunt împotriva ta, Faraon, împăratul Egiptului, marele balaur care zace în mijlocul râurilor sale, care a zis: Râul meu este al meu, și eu l-am făcut pentru mine însumi. Ezechiel 29:1–3.

587 î.Hr. este anul asediului, care a început cu un an și jumătate înainte de distrugerea Ierusalimului. În acel timp, Ezechiel proclamă că Dumnezeu va răsturna Egiptul și că această răsturnare avea să le demonstreze poporului lui Dumnezeu nebunia lor de a se încrede în balaurul Egiptului. Până la sfârșitul capitolului este rostită o declarație că Egiptul avea să fie dat Babilonului, identificând astfel momentul în care cei zece împărați își dau a șaptea împărăție a profeției biblice Babilonului modern — a opta împărăție, care este dintre cele șapte. Acea profeție s-a împlinit „șaptesprezece” ani mai târziu, în 571 î.Hr., așa cum este arătat la sfârșitul capitolului.

Prin urmare, capitolul 29 conține prima și ultima referire de datare asociată cu Egiptul.

Și a fost în anul al douăzeci și șaptelea, în luna întâi, în ziua întâi a lunii, că cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: Fiul omului, Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a pus oastea sa la o mare slujbă împotriva Tirului: orice cap a fost făcut pleșuv și orice umăr a fost jupuit; totuși, n-a avut niciun câștig, nici el, nici oastea sa, din Tir, pentru slujba pe care a împlinit-o împotriva lui. De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, voi da țara Egiptului lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului; și el îi va lua mulțimea, îi va lua prada și îi va lua jaful; și aceasta va fi plata pentru oastea sa. I-am dat țara Egiptului pentru osteneala cu care a slujit împotriva lui, pentru că au lucrat pentru Mine, zice Domnul Dumnezeu. În ziua aceea voi face să înmugurească cornul casei lui Israel și îți voi da deschiderea gurii în mijlocul lor; și vor cunoaște că Eu sunt Domnul. Ezechiel 29:17–21.

Anul al douăzecilea, în luna întâi, în ziua întâi, din versetul șaptesprezece, reprezintă cea din urmă dată dintre cele treisprezece date din Ezechiel și este singura dată care cade după 22 octombrie 573 î.Hr. Ea reprezintă momentul când împăratului de la miazănoapte, din Daniel unsprezece, versetele patruzeci și doi și patruzeci și trei, îi este dat Egiptul, precum și punctul când cei zece împărați își dau a șaptea lor împărăție celei de-a opta împărății, care este dintre cele șapte. Se împlinește când „cornul casei lui Israel” odrăslește. În Isaia, Israel odrăslește în ziua vântului de răsărit.

El îi va face pe cei ce vin din Iacov să prindă rădăcină; Israel va înflori și va odrăsli și va umple fața lumii cu rod. Isaia 27:8.

Când Ezechiel 29:17 se va împlini și balaurul Egiptului va fi dat fiarei papale la legea duminicală care urmează să vină în curând, ploaia târzie va fi revărsată fără măsură asupra lui Israel. Acea ploaie a început la 11 septembrie ca o stropire, așa cum a fost preînchipuită de Hristos suflând peste ucenicii Săi după ce a coborât pe pământ, după ce Se înălțase la Tatăl Său în urma învierii Sale.

„Actul lui Hristos de a sufla asupra ucenicilor Săi Duhul Sfânt și de a le împărtăși pacea Sa a fost ca câteva picături înaintea ploii îmbelșugate care urma să fie dată în ziua Cincizecimii.”
Spirit of Prophecy, volumul 3, 243.

Profeția lui Ezechiel cu privire la căderea Egiptului a fost vestită în anul 587 î.Hr., anul asediului, iar „șaptesprezece” ani mai târziu profeția s-a împlinit. Ea se împlinește în perioada reprezentată de numărul „șaptesprezece”, reprezentând astfel istoria ascunsă a versetului patruzeci din Daniel unsprezece. Urmează să se împlinească în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, care este înfățișată în capitolul nouă din Ezechiel. În timpul sigilării, ploaia târzie este revărsată, mai întâi ca o stropire la 9/11, iar apoi ca o revărsare deplină la legea duminicală. Se împlinește, potrivit lui Isaia, în „ziua vântului de răsărit”, iar Islamul este vântul de răsărit, iar Islamul este al treilea „vai”. Solia pe care Ezechiel trebuia s-o mănânce era o solie întreită, din care partea a treia era solia de vai.

Cele treisprezece mesaje datate ale lui Ezechiel au fost rostite în legătură cu Ierusalimul, Egiptul și Tirul. Toate vizau răzvrătirea, așa cum este reprezentată de numărul „treisprezece”.

Vom continua să analizăm datarea lui Ezechiel în articolul următor.